

Comité 4 mei Wieringen
Stichting Culturele Kring Wieringen
Gemeente Hollands Kroon

“Naar huis”

Herdenking der gevallen

Woensdag 4 mei 2022, 18.30 uur
in de Hippolytuskerk te Hippolytushoef

Ongeveer 5 minuten voorafgaand aan de mededelingen, wordt er muziek gespeeld.

Mededelingen: Dorus

Openingslied: “Een nieuw lied”

Toespraak door N.N., wethouder van de Gemeente Hollands Kroon

Maximaal 4 minuten (ongeveer 1 A4 in lettertype 11)

Lied: “Kom vanavond met verhalen”

Inleiding: Nederland is bevrijd Petra en Cees

Nederland verwelkomt zijn bevrijders. Je zou denken dat iedereen zijn huis uitstapte om te zwaaien naar de Canadezen. Maar bijna een kwart van de Nederlanders was helemaal niet thuis bij de bevrijding. Ze waren geëvacueerd, gedeporteerd, ondergedoken, vrijwillig naar elders gegaan. Nu de oorlog was afgelopen moesten ze weer terug, terug naar huis, als dat er nog stond. Terug naar familie en vrienden, als die er nog waren. Want toen de oorlog in mei 1945 echt afgelopen was – Nu precies 77 jaar geleden - had Nederland meer dan 250.000 doden te betreuren. Sommige buurten waren akelig leeg. Van de 80.000 Amsterdamse joden waren na de bevrijding nog slechts 5.000 in leven.¹

De Nederlandse joden die de vernietigingskampen hebben overleefd keren na een tijd terug naar Nederland. Het land is voor hen totaal veranderd. De meeste vrienden en familieleden zijn vermoord. Er is nauwelijks, maar meestal helemaal geen opvang voor de overlevenden. In hun huis wonen nieuwe mensen die weigeren te vertrekken. De inboedel en waardevolle spullen die tijdens de oorlog waren ondergebracht bij burens en kennissen, zijn soms gestolen of doorverkocht, omdat niemand meer op hun terugkeer had gerekend. Ook de Joden die na een lange onderduikperiode terugkomen, hebben vaak niets meer: geen bezittingen, geen werk, nauwelijks eten.

De uiteindelijke thuisreis laat soms nog maanden op zich wachten. Er zijn in het verwoeste Duitsland te weinig treinen, te veel verwoeste wegen. Terwijl het verlangen zo groot is om terug te keren naar het vaderland. Zo ook de mensen uit het verhaal van vandaag. Ook Jan, Lotty en Paul zijn onderweg naar huis. Paul heeft zojuist een bezoek gebracht aan het Informatiebureau van het Rode Kruis in Den Haag. Hij is wanhopig op zoek naar zijn dochtertje Ditte, die tijdens de oorlog is vermist. Jan keert terug van een tewerkstelling in Duitsland. Lotty keert terug uit Auschwitz.

¹ Bron: Een kleine geschiedenis van Amsterdam, Geert Mak, 1995, Atlas Contact.

In trein:

- Jan Lont (Wieringer) (38) die terugkeert uit Duitsland van de *Arbeitseinsatz* **John**
- Lotty Veffer, Joods (24) komt terug uit Auschwitz **Simone**
- Vader Paul Frank is op zoek naar zijn dochter, ze is vermist **André**

Op perron:

- Jaap, komt zijn broer Jan ophalen van het station **Reijer**
- Hannah (zus van Ditte, dochter van Paul) komt haar vader ophalen van het station **Silke**

Scene 1

In de treincoupé

Verteller: Simon

In de trein op weg naar Amsterdam raken Lotty Veffer, Jan Lont en Paul Frank met elkaar aan de praat. Lotty woonde in Amsterdam. Ze werkte daar als diamantsnijder en werd met haar hele gezin – vader, moeder en jongere zusje Carla – opgepakt bij een razzia.

Lotty: Simone

De Duitsers hebben me gedwongen te werken. Eerst voor Philips in Vught en later voor Telefunken in Duitsland. Waar mijn vader en moeder en zusje zijn, weet ik niet. Ik hoop zo dat ze thuis zijn in Amsterdam. Ik hoop zo dat ik ze straks weer zie.

Verteller: Simon

Ook in de trein zit Jan Lont. Hij is op weg naar huis, naar het mooie Wieringen.

Jan: John

Wat heb ik thuis gemist. Op 15 december 1944 ben ik tijdens het voeren van de koeien bij Jaap van Teetje opgepakt tijdens een grote razzia. Het hing al een tijdje in de lucht dat die zou komen. Ik ben afgevoerd naar een school in Den Oever en tewerkgesteld in Duitsland.

Verteller: Simon

De derde persoon in de coupé is Paul Frank. Hij is op zoek naar zijn dochttertje Ditte, die tijdens de oorlog in een gastgezin werd ondergebracht. Paul en de rest van zijn gezin zijn ondergedoken in een pastorie. Ze vonden Ditte daar te jong voor. Nu de oorlog voorbij is, is Ditte vermist. Paul is stil.

Lied: “Trein uit mijn herinnering”

Scene 2

Het verhaal van Lotty

Verteller: Simon

Lotty werd in februari 1943 met haar vader, moeder en jongere zusje Carla opgepakt bij een razzia en meegenomen naar Vught. Als ze daar arriveren is het kamp nog maar nauwelijks klaar. Het is er één grote chaos. Iedereen moet eindeloos op appél staan.

Na vier maanden in Vught komt plotseling het bericht dat haar zusje Carla en haar moeder moeten worden verplaatst naar Duitsland. Kinderen kunnen niet meer in kamp Vught blijven, zeggen ze. En de moeders reizen met de kinderen mee. De vader van Lotty gaat mee, omdat hij vindt dat iemand ze moet beschermen.

Het transport van vader, moeder en zusje eindigt even snel als gruwelijk in het vernietigingskamp Sobibor.

Lotty: Simone

Ik heb tegen vader en moeder gezegd dat ik het wel zou redden. Dan bleef er in ieder geval iemand van ons in Nederland.

Ik weet niet waar ze naartoe zijn gebracht. Maar ik heb al die tijd nog niets van ze gehoord. Ik maak me vreselijk zorgen.

Ik moest bij het Philips Kommando werken en moest daarom in Vught blijven. Daar heb ik een jaar lang in de fabriek gewerkt. Tot we naar Duitsland werden verplaatst. Naar de Telefunkenfabriek bij Reisenbach. Werken, werken, werken. En niet betaald krijgen natuurlijk. We werden afschuwelijk behandeld.

Verteller: Simon

Na twee jaar te hebben gewerkt, verandert er opeens iets. Iets groots. En het komt uit het oosten. In januari 1945 wordt het duidelijk dat de Russen eraan komen. Lotty en de andere tewerkgestelden moeten van de Duitsers naar het westen trekken. Dat werd een afschuwelijke tocht.

Lotty: Simone

We trokken in grote groepen richting het westen van Duitsland. Deels te voet en deels in open treinwagons. En dat midden in de winter. Het was gruwelijk koud. We kregen amper te eten en hadden geen warme kleren. Laat staan fatsoenlijke wandelschoenen. We hadden niets. Het was zo zwaar dat velen onderweg zijn gestorven. Ik kon niets doen. Ik kon ze niet redden. Ik heb het zelf ternauwernood overleefd.

Verteller: Simon

De nazi's wilden voorkomen dat de gevangenen levend in handen van de vijand zouden vallen. Ze wilden de sporen van hun misdaden uitwissen. En ze waren natuurlijk bang dat de gevangenen zich vol wraaklust zouden aansluiten bij de geallieerden. De gevangenen moesten daarom kosten wat het kost worden verplaatst. Het waren onbeschrijflijke en onmenselijke tochten: in de bittere kou, zonder voedsel of verzorging, en in een chaos van willekeur en dood.

Lotty: Simone

Als we in een nieuw kamp aankwamen moesten we opnieuw hard werken. Dit ging maanden zo door. Tot het voorjaar werd. Mei 1945. Toen werd ik door de Nazi's uitgewisseld tegen een groep Duitse krijgsgevangenen. Opeens was ik na ruim twee jaar gevangenschap vrij. Vrij! Kun je het je voorstellen? Ik wist niet wat me overkwam. Vrij!

Verteller: Simon

Lotty werd naar Zweden gebracht om te herstellen van alle ontberingen die ze had doorstaan. Als ze is aangesterkt vertrekt ze naar Nederland, waar ze met haar weinige spullen per trein aankomt in Amsterdam.

Lotty: Simone

Ik ben terug in Nederland! Hier heb ik al die tijd zo naar verlangd. Terug naar huis. (Spreidt haar armen.)

(Iemand steelt haar koffer.)

Hé, wacht! Stop! Dat is mijn koffer! Help! Mijn koffer!

Nu heb ik niets meer. Maar ik ben wel thuis. Eindelijk terug in Amsterdam. Ik heb gehoord dat je op de Cornelis Schuytstraat wat spulletjes kunt krijgen, zodat je je eerst kunt redden. (Iemand gooit haar een deken toe.)

O. Dank u. Alleen een deken? Is dat het? Maar ik heb verder helemaal niets. Al mijn spullen zijn vanmorgen gestolen op het Centraal station...

(Iemand roep: "Volgende"! Lotty loopt het podium af.)

Verteller: Simon

Daar staat Lotty, met alleen een paardendeken. Verder niets! Ze heeft zelfs geen thuis meer. Haar ouderlijk huis is inmiddels bewoond door andere mensen. Ze slentert door de stad. Op zoek naar een slaapplek. Ze komt uit in de dure Apollolaan, in Amsterdam Zuid. Daar in die deftige laan staat een bankje, waar ze de nacht doorbrengt onder haar paardendeken. De eerste nacht in Amsterdam.

Lied: "Als je eens wist"

Scene 3

Het verhaal van Jan Lont

Verteller: Simon

Jan Lont was niet de enige Wieringer die op 15 december 1944 bij een razzia werd opgepakt. Vanaf Den Oever werd een hele groep Wieringers per boot naar Kampen vervoerd. Daar aangekomen, sliepen ze in een ijskoude kazerne. Na een paar nachten gingen ze op Eerste Kerstdag lopend naar het station. Op het station zong een groep mensen "Stille nacht". De groep mannen vertrok in een overvolle trein naar Duitsland.

Onderweg doken er opeens vliegtuigen op en werd de trein beschoten. Het was een bliksemsnelle aanval. Overal glasgerinkel en geschreeuw van mensen die op de vlucht sloegen. Het duurde maar een paar minuten. Maar in die paar minuten vielen vier doden en vijfendertig gewonden. Een van die dodelijke slachtoffers was Piet Lont uit Den Oever.

Jan: John

Uiteindelijk ben ik samen met tien andere Wieringers tewerkgesteld bij het station van het Duitse Hagen. Het werk was niet heel zwaar, maar wel zeven dagen in de week van half acht tot vijf uur. Het eten was vies, maar ik vond vooral de luchtaanvallen verschrikkelijk. De vliegtuigen in de lucht cirkelden voortdurend rond. Als een trein of een ander voertuig ging rijden, doken ze met een gierend geluid naar beneden om de trein of het voertuig te beschieten. Dat was erg eng en angstig.

Verteller: Simon

Uiteindelijk zijn er in totaal 500.000 Nederlandse mannen opgeroepen, die in Duitsland als dwangarbeider te werk zijn gesteld. Dit hadden er volgens de Duitsers drie keer zo veel moeten zijn. De omstandigheden verschilden heel erg: als je geluk had, kreeg je genoeg te eten en waren de slaapplekken in orde. Maar als je pech had, was het zo zwaar dat je blij was als je het overleefde. De geallieerden bombardeerden vaak juist fabrieken en werkplaatsen, dus dat was voor de dwangarbeiders heel gevaarlijk. Veel mannen gingen dood.

Jan: John

Op een nacht is het kamp waar ik sliep, bevrijd door Canadezen. Op 5 mei ben ik naar huis vertrokken in een vrachtwagen. Onderweg ben ik twee keer ontloisd en gekeurd. De groep waarmee we reisden werd steeds groter. Uiteindelijk ben ik met de trein in Nederland gekomen. Ik ben moe maar vooral zo opgelucht. Ik heb het overleefd en ben bijna thuis. (Jan komt aan op het station en ontmoet op het perron zijn broer Jaap)

Broer Jaap: Reijer

Jan, Jan ben jij het echt? Wat ben ik blij om je weer te zien. Laat me je eens bekijken?

Jan (omhelst Jaap): Jaap ik ben ook zo blij om je weer te zijn. Eindelijk weer thuis.

Scene 4

Het verhaal van Paul, Hannah en Ditte

Verteller: Simon

Op het perron staat Hannah te wachten op haar vader. Hij is op zoek naar haar zusje Ditte. Zij is tijdens de oorlog te jong om onder te duiken. Ze is daarom ondergebracht bij een gezin op een boerderij. Vader, moeder en Hannah duiken onder en weten uit handen van de Duitsers te blijven. Als ze Ditte na de oorlog weer willen ophalen, blijkt ze er niet meer te zijn. Het gezin is radeloos. Ze doen er alles aan om meer te weten te komen over het lot van de vierjarige Ditte.

(Vader komt uit de trein. Dochter (Hannah) staat op het perron te wachten.)

Hannah: Silke

(Zwaaiend) Vader! Hier ben ik!

Vader: André

Hannah, wat doe jij hier op het perron? Je zou toch thuis wachten, bij mamma.

Hannah: Silke

Ik werd thuis gek van de spanning en ben maar naar het station gegaan. Vertel, wat ben je te weten bent gekomen over Ditte.

Vader: André

Bij het Informatiebureau van het Rode Kruis in Den Haag heb ik ontdekt dat Ditte naar de Hollandse Schouwburg in Amsterdam is gebracht. Daar is haar naam geregistreerd. Ik ben erachter gekomen dat ze bijna meteen daarna op transport is gegaan. Dat transport ging naar Auschwitz. (Hannah klampt zich vast aan haar vader.)

Vader: André

Dat transport is daar aangekomen. (Hij slaat zijn handen voor zijn ogen)

(Na een korte onderbreking)

Auschwitz was een vernietigingskamp. Het enige doel van Auschwitz was om zo veel mogelijk Joden te vermoorden. Ditte had geen schijn van kans.

Hannah: Silke

Stop. Stop! Ik wil het niet meer horen.

Lied: "Tiktaktik"

Scene 5

De spullen van Lotty

Verteller: Simon

Een paar weken na haar terugkomst in Amsterdam heeft Lotty een plekje gevonden. Ze woont in bij vrienden van haar ouders. Van haar ouders en haar zusje heeft ze nog geen spoor kunnen ontdekken. Ondanks dat ze overal heeft gevraagd.

Lotty herinnert zich dat haar moeder tijdens de oorlog een groot deel van hun huisraad en kostbare spullen aan een kennis had gegeven. Die noemden ze gekscherend: een bewariër. Een ariër die spullen in bewaring nam voor Joodse mensen. Dan konden ze deze na de oorlog weer ophalen. Lotty had het adres goed onthouden. Na een tijdje heeft ze de moed verzameld om te informeren naar de spullen.

Lotty: Simone

Ik belde aan en een vrouw deed open.

Ik herkende haar. Ze droeg het vest van mijn moeder.

“Ben je teruggekomen?”, vroeg ze, “Ik dacht dat er niemand teruggekomen was.”

Ze had me duidelijk niet verwacht en had ook geen tijd voor me, zei ze.

Toen deed ze de deur weer dicht.

Ik ging naar huis en voelde me misselijk.

Na een tijdje werd ik boos en ik besloot opnieuw langs te gaan.

De mevrouw was niet thuis.

Haar dochter deed open en liet me binnen in het bedompte huis.

In de woonkamer zag ik onze spullen staan.

Ons mooie servies, het Perzische tapijt, de schilderijen.

Ik kreeg thee en het meisje pakte het mooie doosje, met de zilveren lepeltjes.

Onze zilveren lepeltjes.

Ik werd weer misselijk en ben het huis uitgerend.

Hoeft een naam iets? Elisa

elke naam moet ten minste
een keer worden gespeld op het gemeentehuis
vreugdevol door een ouder die met die naam
een geloof een held een vriend of een familielid
in leven houdt

elke naam moet minstens vierduizend keer
worden geroepen vanuit een halfopen buitendeur
terwijl de warme lucht van het avondeten door een keukenraam
een koude kinderneus inkruist

alle namen horen zeker vijf maal op het puntje
van de tong van een beste vriend te liggen bij de vraag
naar wie zijn of haar beste vriend is
en waarom

geen één naam verdient het om ongefluisterd te blijven
en niet via het oor van een geliefde
buitengewoon vaak de buik van die ander
te kriebelen

daar zijn namen voor gemaakt

namen horen een leven lang mee te gaan
en met een heel leven weet u heel goed
wat ik bedoel

namen mogen alleen langzaam verdwijnen uit onze gedachten
en niet voordat ze een afscheidsdansje hebben gemaakt
op onze bevende lippen

er is geen enkele reden om de naam
van een muur te schroeven

als die naam niet een nieuw huis
te wachten staat

want een naam wil leven

Namen die blijven

1. Ieder jaar opnieuw denken wij terug aan die bewoners van Wieringen, die door oorlogshandelingen om het leven kwamen. We blijven de namen noemen en ontsteken een stomp kaars om niet te vergeten wie zij waren en te gedenken dat hun leven zo abrupt en zinloos werd afgebroken. Wij gedenken met name:

2	Auke Attema
3	Jan Attema
2	Teunis Bakker
3	Teunis Barelds
2	Engelke Bos
3	Meindert Bos
2	Catharina Doves
3	Aeilko Kamst
2	Okke Harm Kiewiet
3	Heine Linker
2	Pieter Lont
3	Simon Lont
2	Frederik Los
3	Hendrik Lukkien
2	Jan Meijer
3	Nan Omis
2	Simon Ottens
3	Johan Christiaan Roerdomp
2	Herman Gerhard Schilling
3	Marinus Slabbekoorn
2	Marten Pieter Snoodijk
3	Jacob Speur
2	Wimke Varwijk
3	Pietje de Vries
2	Wijtze Weiland
3	Hendrik Wiegman
2	Gerrit van Wijk

1. Wij noemen ook de namen van hen, die omkwamen toen hun vliegtuig boven Wieringen werd neergeschoten. Ook voor hen ontsteken wij een licht.

2	Eric Hector Tucker
3	Thomas Heslop
2	Harry Entwistle
3	Samuel Zareikin
2	Kenneth Joseph Smith
3	Jack Louis Stanley Lowings
2	John Denzil Jeffery
3	Ronald Norman Fewtrell
2	Stephen George White
3	Edwin Thomas Harding
2	Gerard William Board Enright
3	Eric Charles Crook
2	James Edgar Donald Craigie
3	John Frederick Bates
2	Maxwell Birdwood Watt
3	Benjamin A. Pollard
2	Ivan R. Moon
3	Frank Gallion

1. Ook gedenken wij hen, die het leven lieten tijdens de dekolonisatie-oorlog in voormalig Nederlands Indië:

2	Gerrit Dekker
3	Willem Goudsbloem
2	Paulus Pieter Neefjes
3	Klaas Veenbaas

Stilte

Slotlied: "Wilhelmus van Nassouwe", vers 7 en 10

19.35 uur: We verlaten de kerk, opstellen in de Nieuwstraat.

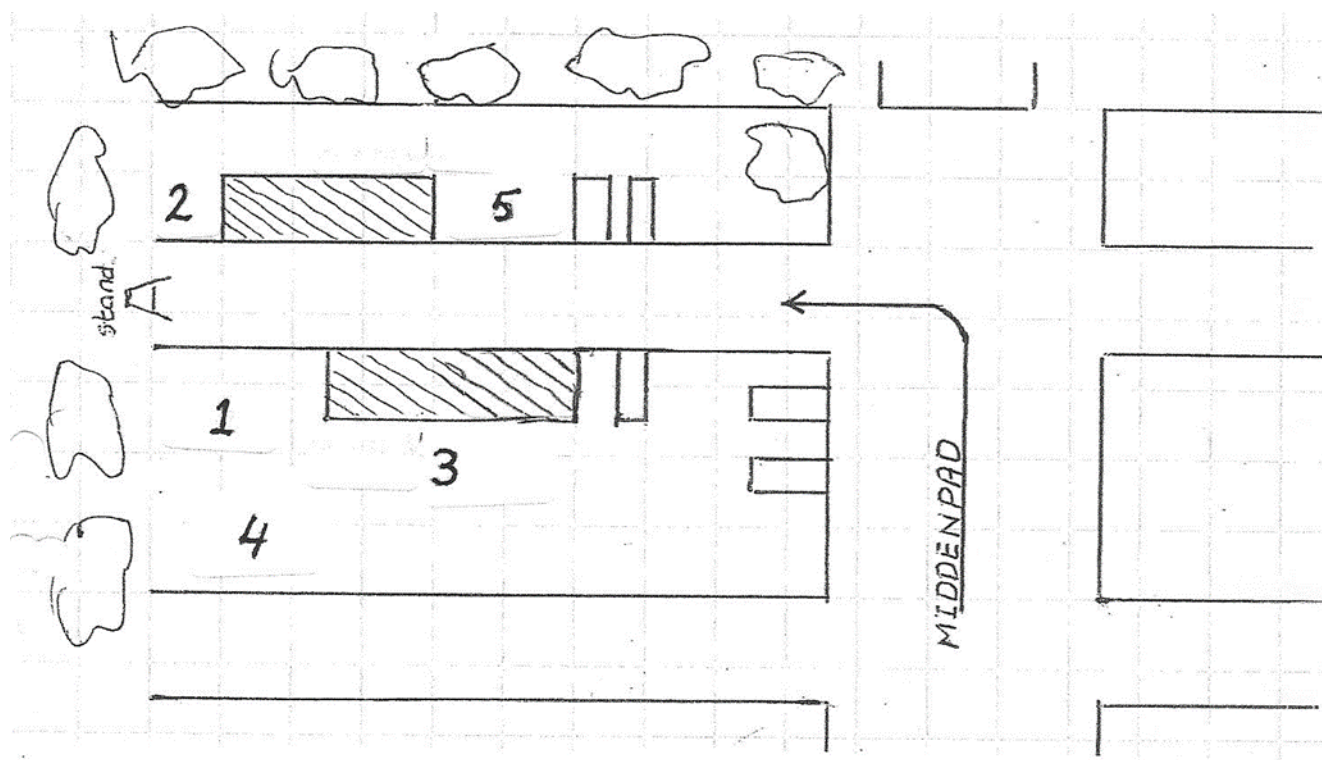
Volgorde: **Elisa**

- Vertegenwoordiging gemeente, begeleidt door René de Kort en overige leden van het 4-mei comité.
- Deputatie van veteranen
- Schoolkinderen, Cantorij en koor
- Overige deelnemers

Tijdens het verlaten van de kerk wordt muziek gespeeld en een PowerPoint gedraaid

19.40 uur: Aanvang stille tocht naar begraafplaats Zandburen

19.55 uur: Opstellen bij de oorlogsgraven:

bij 1: Vertegenwoordiging gemeente, René de Kort, kaarsenaanstekers

bij 2: Trompettist Dirk Bak

bij 3: Veteranen

bij 4: Koor en schoolkinderen

bij 5: Aanreiker van de krans: Elisa, Lia Doornik en Ad van Oers. Ook Stefan en Yvette staan hier om de krans en anjers vast te houden tijdens de stilte.

Elisa geeft de tekens voor de nu volgende acties:

- 19.58 uur: Commando voor de veteranen: "Veteranen, geeft acht, brengt eregroet."
- 19.59 uur: 'Taptoe', geblazen door Dirk Bak,
Commando voor de veteranen: "Veteranen, in de houding staat."
- 20.00 uur: Twee minuten stilte,
Gevolgd door: Commando voor de veteranen: "Veteranen, brengt eregroet."
- 20.02 uur: Lied : 'Wilhelmus van Nassouwe', vers 1
- 20.03 uur: Commando voor de veteranen: "Veteranen, in de houding staat; Plaats rust."

Vertegenwoordiger gemeente legt krans, samen met Bente Rienstra en Douwe Hijkema, Henk Homan geeft deze aan.
Dick Doornik legt namens de veteranen een bloemstuk. Lia Doornik geeft deze aan.

Overige deelnemers leggen bloemen.

Veteranen blijven staan en vormen een erewacht.

Lia Doornik reikt de witte anjers aan, de veteranen leggen deze op de graven van de geallieerde vliegers, Marten Snoodijk en Pier Kuipers.

Na de ceremonie leggen de veteranen hun bloemstuk bij het monument van de Indiëgangsters.

De vertegenwoordiger van de gemeente Hollands Kroon stelt zich op bij de uitgang van de begraafplaats met Elisa om de mensen uitgeleide te doen.

De vertegenwoordiger van de gemeente Hollands Kroon woont daarna de korte ceremonie bij de kranslegging door de veteranen bij Indië monument, bij.

Terug op het Kerkplein komen de vertegenwoordiger van de gemeente, de leden van het Comité 4 mei, de gastspelers, helpers en de leden van de Veteranenerewacht bij elkaar in de vergaderruimte van de Hippolytuskerk voor een "nazit" onder het genot van een hapje en drankje.

Gebruikte literatuur:

- Hein Hoffmann, 13 in de oorlog: Hoe kinderen de Tweede Wereldoorlog beleefden, 2016, Balans.
- Gerben Post, Lotty's bankje: Stilstaan bij de Jodenvervolging in Amsterdam, 2018, Lm Publishers.
- (Auteur), Wieringen tijdens de oorlog 1940-1945, deel I, (uitgever).
- Margo Minco, Het adres, 2019, Stichting P.C. Hooft-prijs voor Letterkunde.
- Els Florijn, Het meisje dat verdween, 2010, Mozaïek.
- Geert Mak, Een kleine geschiedenis van Amsterdam, 1995, Atlas Contact.

Gebruikte tekst documentaires/websites:

- Na de bevrijding, NPO 31 januari 2014.
- www.nadebevrijding.nl
- www.lottyvefferfoundation.nl

Gedicht:

- 'Hoeft een naam iets' van Tsead Bruinja

Teksten en rollen tijdens deze herdenking:

HH-mededelingen	Dorus Rasch
Inleiding	Petra Voos en Cees Meeldijk
Verteller	Simon de Haan
Lotty Veffer	Simone Cornelissen
Paul Frank	André Lont
Hannah Frank	Silke Liebe
Jan Lont	John Jorna
Jaap Lont	Reijer Jorna
Gedicht	Elisa Kool
Namen 1	Yvette Cornelissen
Namen 2	Monique Klein
Namen 3	Saskia Helder
Kaarsenaansteker	Loes Speijers
Kaarsenaansteker	Tygo Homan

Verantwoording teksten

Spel

Geschreven door: Petra Voos en Elisa Kool.

Verantwoording muziek:

‘Een nieuw lied’	Tekst: Ida Gerhardt Muziek: Johann Sebastian Bach
‘Kom vanavond met verhalen’	Tekst: Herman Verbeek Muziek: Sir John Stainer Discant: Kees Klein
‘Een trein vertrok van hier en ging’	Tekst: Anneke Hemrika-Verheul Muziek: Dirk Keijzer, 2020
‘Als je eens wist’	Tekst: Ada Terpstra Muziek: Kees Klein
‘Tiktaktik (vers 1,2,3)’	Tekst: Karen Hagg, 2015 Muziek: Kees Klein, 2015
‘Hoeft een naam iets?’	Tekst: Tsead Bruinja, Dichter des Vaderlands, 27 januari 2020
‘Wilhelmus van Nassouwe’	Tekst: Marnix, heer van Sint Aldegonde, 16 ^e eeuw. Meldodie: Valerius’gedenck-clanck, 1626 Zetting: Hendrik Andriessen

De liederen werden uitgevoerd door het Museumkoor van de Stichting Culturele Kring Wieringen o.l.v. Karin Smits.

Alle liederen zijn afkomstig uit het muziekarchief van de Stichting Culturele Kring Wieringen en behoren tot het vaste repertoire van Museumkoor en Kindercantorij.

De begeleiding werd verzorgd door:

De taptoe werd geblazen door Dirk Bak.

De organisatie en opzet van de jaarlijks terugkerende herdenking, berust bij het Comité 4 mei Wieringen:

Yvette Cornelissen

Saskia Helder

Monique Klein

Elisa Kool

Cees Meeldijk

Dorus Rasch

Petra Voos

